

PARAULA I VIDA

Treball per a tots

El mes de maig comença amb un dia dedicat al món del treball. És la festa del treball. En la història d'aquesta diada, hi ha un llarg camí de lluita, sofriment, esperança i èxit. L'Església, amb la seva doctrina social i amb els moviments obrers, ha col·laborat en la transformació social del món laboral.

Avui, amb la crisi econòmica, tenim arreu un problema molt greu que afecta moltes persones i moltes famílies: l'atur. A Espanya ja ha superat els quatre milions. Manca molt treball en el món. L'atur és gravíssim. Joan Pau II hi ha fet referència en moltes ocasions i sempre amb paraules que expressen aquesta gravetat: «el fenomen creixent de l'atur», «la terrible plaga de l'atur», «l'atur que afligeix tantes famílies i tants joves», «la tragèdia de l'atur que mena molts homes i moltes dones a la desesperació o a engruixir les fileres dels marginats socials», etc. I en l'encíclica *Laborem exercens*, el qualificava com «la clau contemporània de tota la qüestió social».

Treball per a tots, una aspiració cada vegada més difícil d'aconseguir

I no podem oblidar que el treball és un dret fonamental de la persona humana. Molts aturats que recorren a Càritas el que primer demanen és treball. És ben veritat que el treball dignifica l'home. Amb el treball, la persona aconsegueix el sosteniment bàsic i decorós per a ella i per a la seva família. Així mateix, amb el treball, les persones participem d'alguna manera en l'obra creadora de Déu. Són ben conegudes aquelles paraules del Creador adreçades als nostres pares: «Creixeu, multipliqueu-vos i domineu la terra.» Aquest és el significat objectiu del treball. Cal considerar, també, el seu significat subjectiu. En aquest sentit convé tenir sempre present que el treball està en funció de l'home i no l'home en funció del treball.

A la llum de la dignitat del treball i del que representa per a les persones, apareix amb major relleu el drama de la persona que no té treball en la nostra societat. Aquest drama de l'atur comporta per a les persones sense feina, mancances i inseguretats econòmiques que podem traduir en pobresa, i que en moltes ocasions arriba a la misèria i també a frustracions personals. Podem ben dir que l'atur és la plaga moderna que destrossa vides i famílies.

L'atur és, certament, un problema econòmic, polític i social. Però també és un problema d'ordre moral i espiritual perquè és símptoma d'un desordre moral profund. Si els principis morals no presideixen l'activitat econòmica i l'acció social i política, difícilment s'arribarà a la solució desitjada de la crisi econòmica i d'aquest problema tan central que afecta tantes persones i famílies.

És necessari trobar respostes a aquest drama de l'atur. Això demana una constant participació de les organitzacions obreres i patronals, de les institucions autonòmiques i estatals i de la societat sencera. Així mateix és necessària una veritable conversió espiritual, ja que l'egoisme dificulta qualsevol solució per a remeiar aquests greus problemes de la crisi econòmica i de l'atur.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Cent anys al costat dels malalts

El passat 7 d'abril l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa celebrà el primer acte del programa del centenari d'aquesta obra fundada a Barcelona l'any 1910 i que fou la primera Hospitalitat creada a Espanya. El Cardenal presidí una eucaristia a la catedral i després, a la Pia Almoina, fou inaugurada una exposició commemorativa, que recull la història d'aquests cent anys de vida de fe, de devoció mariana i de solidaritat amb els malalts. «El veritable miracle de Lourdes —va dir el Cardenal a l'homilia— és ajudar a qui pateix a trobar-se amb la fe. Que el Senyor i la Mare de Déu, sota l'advocació de Lourdes, us concedeixin realitzar aquesta obra santa i de caritat durant molts anys». Foto: Agustí Codinach

GLOSSA

Acollir i donar testimoni

Les lectures de l'evangeli que, durant els diumenges de Pasqua, escoltem en les eucaristies dominicals, ens volen ajudar a descobrir la presència de Jesús ressuscitat en el nostre dia a dia. Ens dona la seva pau perquè no tinguem por, perquè el reconeguem viu entre nosaltres, reconeixent la seva veu, i ens sentim enviats a donar a conèixer la seva presència arreu amb el nostre testimoni petit, senzill i humil, però mogut per la força del seu Esperit que portem dins des del dia del nostre baptisme, que mou la nostra vida si no li posem obstacles i dificultats.

Entorn d'aquestes constatacions i reflexions pasquals, es desenvolupava la reunió d'un grup parroquial de persones adultes que intenten aprofundir quinzenalment en la seva fe. Exposava un dels participants: «La colla que seguia a Jesús eren persones d'origen divers, de nivells culturals heterogenis, d'economies diferenciades, de religiositats, en alguns casos, contraposades, com nosaltres. Amb una característica comuna, com nosaltres: eren persones captivades pel Mestre que té paraules de vida entenedores. Amrats de resurrecció i portats pel seu Esperit, responien a la invitació de Je-

sús, decidits a portar la Bona Nova, no sense discussions, a jueus i pagans d'arreu del món conegut, cercant el diàleg amb els diversos pobles i en les diverses cultures en què pretenien arrelar. Homes i dones decidits a traduir a les realitats més properes i també a les més llunyanes tot allò que havien viscut, escoltat i sentit. Disposats a recórrer els camins del món, en un camí compartit amb els que feien via, sota la mirada benvolent d'aquest Déu Pare de misericòrdia, que parla a tothom en Jesús ressuscitat i amb paraules de vida per sempre».

Aquesta és, també, la invitació que Jesús ens fa a nosaltres i a les nostres comunitats. Invitació a rebre, a acollir l'Esperit de bon grat. Com diu la cançó, «no tinguem por d'obrir de bat a bat / el nostre cor al seu Amor». I aquesta obertura ens farà semblants als homes i dones creients que observava sant Pau en els seus escrits: «Els naturals de l'illa ens tractaren amb una humanitat poc corrent» (Ac 28,2). «Els ha sobrat alegria per a treure tresors de la generositat de la seva extrema pobresa». (2Co 8,2). «Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres» (Fl 2,4).

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Em resulta més difícil evitar la temptació de la desesperació que la de l'orgull. Conec la meua profunda misèria. Com voleu que sigui temptat per l'orgull? La meua debilitat i la meua misèria m'entristeixen, però la vostra misericòrdia, oh Déu, em tranquil·litza.

► Me resulta más difícil evitar la tentación de la desesperación que la del orgullo. Conozco mi profunda miseria. ¿Cómo queréis que sea tentado por el orgullo? Mi debilidad y mi miseria me entristecen, pero vuestra misericordia, oh Dios, me tranquiliza.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 14,21b-27)

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al Regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaren preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perge la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Que facin conèixer als homes les gestes del Senyor, / la magnificència gloriosa del seu Regne. / El vostre Regne s'estén a tots els segles, / el vostre imperi, a totes les generacions. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,1-5a)

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: «És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat». Llavors el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou».

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 13,31-33a.34-35)

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús digué: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat.

Fillets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 14,21b-27)

En aquellos días, Pablo y Bernabé volvieron a Listra, a Iconio y a Antioquía, animando a los discípulos y exhortándolos a perseverar en la fe, diciéndoles que hay que pasar mucho para entrar en el Reino de Dios.

En cada Iglesia designaban presbíteros, oraban, ayunaban y los encomendaban al Señor, en quien habían creído. Atravesaron Pisidia y llegaron a Panfilia.

Predicaron en Perge, bajaron a Atalía y allí se embarcaron para Antioquía, de donde los habían enviado, con la gracia de Dios, a la misión que acababan de cumplir. Al llegar, reunieron a la Iglesia, les contaron lo que Dios había hecho por medio de ellos y cómo había abierto a los gentiles la puerta de la fe.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre jamás, Dios mío, mi rey.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Explicando tus hazañas a los hombres, / la gloria y majestad de tu reinado. / Tu reinado es un reinado perpetuo, / tu gobierno va de edad en edad. R.

Faç de Crist. Pintura de Rembrandt. Museu Dahlem, Berlín

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,1-5a)

Yo, Juan, vi un cielo nuevo y una tierra nueva, porque el primer cielo y la primera tierra han pasado, y el mar ya no existe. Y vi la ciudad santa, la nueva Jerusalén, que descendía del cielo, enviada por Dios, arreglada como una novia que se adorna para su esposo. Y escuché una voz potente que decía desde el trono: «Esta es la morada de Dios con los hombres: acampará entre ellos. Ellos serán su pueblo, y Dios estará con ellos y será su Dios. Enjugará las lágrimas de sus ojos. Ya no habrá muerte, ni luto, ni llanto, ni dolor. Porque el primer mundo ha pasado.» Y el que estaba sentado en el trono dijo: «Todo lo hago nuevo».

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 13,31-33a.34-35)

Cuando salió Judas del cenáculo, dijo Jesús: «Ahora es glorificado el Hijo del hombre, y Dios es glorificado en él. Si Dios es glorificado en él, también Dios lo glorificará en sí mismo: pronto lo glorificará.

Hijos míos, me queda poco de estar con vosotros. Os doy un mandamiento nuevo: que os améis unos a otros; como yo os he amado, amaos también entre vosotros. La señal por la que conocerán todos que sois discípulos míos será que os amáis unos a otros.»

COMENTARI

Un manament nou

Amb molta tendresa Jesús es dirigeix als deixebles «Fillets» i els proposa un manament nou, el manament de l'amor. És un amor recíproc (els uns vers els altres), la qual cosa vol dir que ningú no és superior a l'altre i que tots necessiten de l'amor de l'altre. És un amor nou i sorprenent perquè no es tracta d'estimar el proïsme com a tu mateix sinó «com jo us he estimat», o sigui, amb la mateixa intensitat i donació del Crist. És un amor que s'inspira en l'amor del Crist. Podem dir, aleshores, que l'amor del Crist no és tan sols la font de la nostra salvació sinó també el model del nostre estimar. L'amor és, en últim terme, el carnet d'identitat dels

cristians, d'aquells que pertanyen a la comunitat de seguidors del Crist.

L'Evangeli d'avui convida els cristians a reflexionar seriosament i amb esperit crític sobre els atemptats comesos contra l'amor i la justícia en el si de les nostres comunitats. Fem-nos algunes preguntes: Ens coneixen per l'amor que ens tenim entre nosaltres? Podem dir que estimem de veritat els germans? Com els estimem? Com és el nostre amor? S'assembla a l'amor del Crist? Si el manament de l'amor fratern és nou, nosaltres no podem seguir lligats a l'antiga lògica del domini, del guany i del triomf.

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Co 15,1-8 / SI 18 / Jn 14,6-14 □ **dimarts**: Ac 14,19-28 / SI 144 / Jn 14,27-31a □ **dimecres**: Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8 □ **dijous**: Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11 □ **divendres**: Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17 □ **dissabte**: Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21 □ **diumenge** vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.): Ac 15,1-2.22-29 / SI 66 / Ap 21,10-14.22-23 / Jn 14,23-29.

Els discursos de comiat recollits en l'Evangeli de Joan són el testament espiritual que Jesús deixa als seus deixebles abans de morir. Paraules i records entranyables del Mestre que calen en el cor. Avui en llegim un petit fragment on Jesús anuncia als deixebles la seva partença d'aquest món i els comunica la seva voluntat en forma de manament. Es tracta del manament de l'amor fratern, un tema central de l'Evangeli i de gran actualitat en el nostre món. Un món que, tot i parlar molt de fraternitat i solidaritat, segueix creant divisions, discòrdies i discriminacions entre les persones, els grups socials i els pobles.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe de la comunitat

tots: la *nostra* fe.

En la unitat de Crist Jesús, Senyor nostre, som molts. Hi cabem tots. Déu no és el *meu* Déu sinó el *nostre* Déu. El pa de cada dia no és el *meu* pa sinó el *nostre* pa. L'única fe de l'Església que creu en Crist és la fe de molts: és la *nostra* fe, la de tots els membres del Cos de Crist.

L'Epístola als Efesis exposa molt bé la relació entre l'únic do de Déu i la pluralitat dels qui el reben: «Un sol Cos i un sol Esperit, com també una de sola l'Esperança que us dona la vocació que heu rebut. Un sol Senyor, una sola fe, un sol Baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tots, actua

en tots i és present en tots. Cada un de tots ha rebut la gràcia segons la mesura del do de Crist» (Ef 4,4-7).

Crist és el do que el Pare ha fet a la família, unida en comunió de vida amb Déu. La família de Déu, en efecte, forma part d'una relació veritable de coneixement, d'amor i de vida amb Jesús i amb el Pare, en un mateix Esperit Sant. Cadascú rep l'Esperit —do del Pare i del Fill— segons la mesura del do de Crist (Ef 4,7). Tots són membres que aporten el seu do i els seus carismes específics a l'únic Cos. Unitat i pluralisme apareixen perfectament interpretats en aquesta doctrina paulina no pas posterior al segle i.

Tots som membres, però no tots tenim la mateixa funció. Les funcions i els ministeris suposen els dons —carismes— que permetran exercir funcions, serveis i ministeris diversos. Tots els carismes són bons, tot i que el millor de tots és la caritat, màxima expansió de les tres virtuts que tenen una arrel divina (virtuts teològals).

Josep M. Rovira Beloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

PADRES E HIJOS

¡Lo saludable que es perdonar!

Vayamos a lo práctico. Perdonar es la mejor manera de librarse del rencor que usted aún puede guardar en lo más profundo de su corazón.

Si se desprende de sus recuerdos dolorosos, usted será plenamente libre; si no, seguirá siendo esclavo de sus sentimientos de víctima dolida: vivirá continuamente los sentimientos dolorosos que ha sufrido, será preso de su *resentimiento*. Es decir, volverá a sentir o, lo que es igual, resentir. Decía un autor que «el resentimiento es una autointoxicación psíquica, un envenenamiento de nuestro interior que depende de nosotros mismos». En esta línea se expresaba el filósofo alemán Max Scheler en un minucioso estudio sobre el resentimiento cuando afirmaba: «Es una intoxicación sentimental».

Los beneficios del perdón han sido desvelados por la ciencia muy recientemente, aunque las religiones, desde antiguo, siempre lo promovieron y lo han pregonado a lo largo de la historia de la humanidad (para muestras, el Padre Nuestro, la oración que hace un par de milenios Jesús enseñó a sus discípulos, y también la milenaria enseñanza de la filosofía budista que aboga por perdonar para aligerar el dolor propio).

Al no perdonar, la persona dañada está encadenada a la persona que le hizo el daño, y mientras no la perdona no podrá sustraerse al poder que el ofensor y la ofensa tienen sobre ella. Una cosa es el dolor (que es normal que lo tengamos, al menos por un tiempo), y otra son los sentimientos de rencor y venganza (estos últimos sí que los debemos erradicar de nuestro corazón).

El Dalai Lama, líder espiritual del Tíbet y premio Nobel de la Paz, dice: «para reducir el odio y otras emociones destructivas hay que desarrollar sus opuestos: la compasión y la bondad. Si de verdad se siente respeto y compasión por los demás, el perdón es mucho más fácil de alcanzar».

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

L'Aplec de l'Esperit a Terrassa (1)

L'Aplec de l'Esperit que se celebrarà el dissabte de Pentecosta, 22 de maig, a la ciutat de Terrassa, ens presidirà l'anomenada Creu de les Jornades Mundials de la Joventut (JMJ).

Semblava un regal gairebé protocol·lari, però ha assolit categoria d'un veritable signe. En presència dels recordats Germà Roger, fundador de Taizé, i de Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat, Joan Pau II va deixar en mans dels joves una creu de fusta, gran i nua, que l'any 1984 havia presidit els actes de l'Any Sant de la Redempció, commemoratiu dels 1950 anys de la Creu de Jesucrist.

Els joves alemanys van ser els primers a demanar-la: 120.000 joves acudiren a la trobada presidida per la Creu. Aquesta Creu, ja esdevinguda, la *Creu dels joves*, inicià un itinerari per diferents països.

La Creu de les JMJ ha anat seguint l'itinerari d'aquesta trobada internacional de joves cristians. A la darrera JMJ de Sydney, Benet XVI lliurà aquesta creu als joves d'Espanya, que tenen la responsabilitat de preparar la JMJ que se celebrarà a Madrid del 16 al 20 d'agost de 2011, amb actes de preparació a moltes diòcesis del país, del 12 al 15 d'agost.

Durant els propers mesos aquesta creu la tindrem a les diòcesis catalanes. El proper 14 de maig a Barcelona (Santa Maria del Mar, a les 22 h); del 15 al 18 de maig a Tarragona; del 19 al 23 de maig, en el X Aplec de l'Esperit, a Terrassa; del 24 al 27 de maig torna a Barcelona; del 29 de maig al 7 de juny a Girona; del 7 al 13 de juny a Urgell; del 14 al 20 de juny a Lleida i de l'1 al 9 de juliol a Solsona, Tortosa i Vic. La Creu ens recordarà el lema de l'Aplec: «Amb vosaltres cada dia». Déu faci que l'acolliment de la Creu dels Joves representi un impuls de les realitats juvenils de les nostres diòcesis.

Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya, Andorra i Balears (SIJ)

SANTORAL

2. ✝ Diumenge V de Pasqua. Sant Anastasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. Dilluns. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. Dimarts. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. Dimecres. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

6. Dijous. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta,

vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. Divendres. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. x-xi); sant Benet II, papa.

8. Dissabte. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria); santa Maria, mitjancera de totes les gràcies; Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc.; aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carne del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

INTENCIONS DEL SANT PARE (maig)

General: Perquè es posi fi a l'inic comerç d'èssers humans.

Missionera: Perquè els ordenats, els religiosos/es i els laics infonguin entusiasme missioner.

ENTREVISTA

M. CRISTINA MARTÍNEZ

30 anys de l'URC

La Unió de Religiosos de Catalunya compleix 30 anys. Durant aquestes tres dècades, segons la seva presidenta, la Gna. M. Cristina Martínez, que també és Provincial de les Teresianes, han aconseguit «proximitat, germanor, viure i anar posant en pràctica el desig de caminar plegats en la recerca de respostes vàlides als reptes del nostre món». «S'ha fet un pas molt important: del *jo-congregació* al *nosaltres-vida consagrada*; avui no s'entén la vida consagrada si no és compartida amb totes i tots els qui hem optat per escollir-la com a forma de vida».

Quina articulació existeix entre l'URC i la CONFER?

L'URC forma part de la CONFER. Col·laborem des de la nostra realitat catalana en els seus projectes i activitats, participant en les assemblees i trobades que convoca. Des d'aquests àmbits compartim amb la vida consagrada de tot el territori espanyol. Tant l'URC com la CONFER volen ser un servei a la vida religiosa actual.

Com veu el futur de la vida religiosa a Catalunya?

La vida religiosa és vida i, per tant, una realitat dinàmica, amb capacitat de novetat permanent. El futur? Està per fer. El que crec que serà? «Vi nou en bots nous», vivència forta de l'espiritualitat de l'encarnació. La vida religiosa vol estar a prop dels germans i germanes més necessitats, caminar amb ells i amb els que volen *humanitzar la humanitat*, com deia el bisbe Pere Casaldàliga.

Quin balanç fa de la seva vida personal de consagració a Déu?

Totalment positiu. Com a tota vida, es passen moments de creu; però la meua experiència és que sempre porten a la resurrecció. L'experiència de caminar amb Jesús m'ajuda a descobrir el Déu que habita la realitat humana, i a mirar aquesta realitat amb ulls oberts i amb cor compromès.

Òscar Bardaji i Martín

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Delegació Pastoral de Joventut. Divendres 14 de maig (22 h), vetlla de pregària amb el lema «La Creu ens dona vida», presidida pel cardenal Martínez Sistach, davant la Creu de les Jornades Mundials de la Joventut. La Vetlla de pregària finalitzarà amb un concert de la Germana Glenda i del grup Kairoi.

75 anys de la parròquia del Bon Pastor (Pg. Enric Sanchís 2). Aquesta comunitat cristiana celebra enguany el 75 aniversari de la seva fundació. Dissabte 8 de maig (20 h) el seu rector, Mn. Josep Rodado, presidirà la Missa de Festa Major. Teatre, taula rodona, esports, concerts... completen el programa que es clourà el 20 de juny amb una Eucaristia presidida pel cardenal Martínez Sistach (20 h).

Casal Sant Martí (Campelles-Ripollès). Activitats de maig. Aula Oberta dissabte 8 (11-13 h) «L'Església, evangelitzadora i evangelitzada». Dies 8-9 curs «Oberts a la missió». Informació: 972 727 288 o csmd@spdd.org.

Grans mestres espirituals. Divendres 7 de maig (20-22 h) Sant Benet, aprenent a meditar i pregar a partir dels seus textos espirituals, al Centre Edith Stein (c/ València 244, 3r). Informació: laura@dpuniversitaria.org / 934 876 363.

Pastoral de la Salut. Dia 9 de maig celebració de la Pasqua del malalt a l'Hospital de la Vall d'Hebron. L'acte principal serà la celebració de l'Eucaristia, a la capella de l'hospital (11 h), amb la participació de la coral d'aquesta entitat.

Pastoral del Sord de Barcelona.

Dissabte 8 de maig (19.30 h) conferència sobre «La manipulació genètica», amb Núria Recto, als locals de la Pquia. de Sta. Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta 68, entrada pel c/ Benet Mercadé 25). Interpretada amb llengua de signes per a sords.

BEATIFICACIÓ DEL P. JOSEP TOUS i 8. Josep Tous. La fidelitat al carisma

La vida i obra del P. Tous la veiem bellament afaïonada per una gran bondat i, sobretot, segellada per una indeclinable fidelitat al carisma franciscà i a la tradició caputxina, tal com ho posà en relleu el seu bon amic, P. Josep d'Alpens (un popularíssim caputxí que apareix en algunes de les obres de Salvador Espriu). Fra Josep d'Alpens manifestà que el P. Tous «era un religiós escrupolosament observant de les santes regles que havia professat» i que «malgrat la seva exclaustació, vivia com si estigués en el claustre» una vida de recolliment i d'austeritat.

La peculiar sensibilitat i esperit de servei de Josep Tous ha estat glossada per la germana Trinitat Peiró, caputxina de la Mare del Diví Pastor, estudiosa de la projecció espiritual del nou beat Josep Tous i una gran animadora del procés de beatificació del P. Tous. Aquesta religiosa ha escrit que, ja des del temps del noviciat, la vida religiosa i sacerdotal de Josep Tous es distingí per una exquisida fidelitat a la vocació, manifestada per una donació, molt constant i generosa, a l'estudi i a l'oració.

L'Església ha vist en el caputxí Josep Tous un model de perseverança a imitar, un testimoni de fidelitat, car en les circumstàncies més adverses es mantingué tothora fidel a Déu i als germans, des d'un compromís al sacerdoci, en bona part dedicat a «vessar en els cors encara tendres dels infants els sants i devots afectes que Déu ens comunica a través de l'oració». Que el nou beat ajudi la nostra Església amb la seva poderosa intercessió!

Fra Valentí Serra de Manresa,
Arxiver dels caputxins

BREUS

V Premi periodístic Memorial Joan Gomis. Convocat per Cristianisme i Justícia, Fundació per la Pau, Fundació Cultura de Pau, El Ciervo, Foc Nou i Justícia i Pau. En la primera modalitat es premien textos periodístics inèdits en català o castellà (premi dotat amb 2.000 euros) i en la segona modalitat obres periodístiques publicades o emeses per qualsevol mitjà, escrit o audiovisual, a partir del 30 de juny de 2009 (premi dotat amb 1.000 euros). Termini d'admissió: 13 juliol 2010. Vegeu bases a premsa@justiciaipau.org.

El Dr. Sergi Rodríguez, nou Secretari del CPD.

El Sr. Cardenal Arquebisbe ha nomenat secretari del Consell Pastoral Diocesà (CPD) el Dr. Sergi Rodríguez i López-Ros, d'entre els membres que en la darrera sessió del CPD van ser elegits per a formar part del Secretariat d'aquest organisme. El Dr. Sergi

Rodríguez és membre del CPD en representació de la Delegació diocesana de Pastoral Social, té 39 anys, és pare de família i viu al barri de Sarrià. Fa més de 15 anys que compagina les seves responsabilitats com a periodista amb el seu compromís amb les comunitats gitanes de tot Europa. En l'actualitat és també el director del Secretariat diocesà de Pastoral Gitana i membre de l'equip d'aquest àmbit pastoral a la Conferència Episcopal Espanyola.

EXERCICIS I RECESSOS

Encontre matrimonial. Moviment adreçat a parelles, sacerdots i religioses que vulguin millorar la seva relació matrimonial o amb la comunitat, celebrarà un cap de setmana els propers dies 14, 15 i 16 de maig a la Casa d'espiritualitat Pare Manyanet de Begues. Informació i inscripcions: telefons 932 188 876 i 936 500 721.

PELEGRINATGES

Ruta Franciscana amb els franciscans. Del 28 de juliol al 7 d'agost visitant Ro-

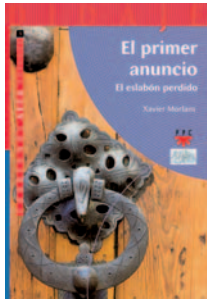
ma, Fontecolombo, Greccio, Spoleto, Assís, Laverna, Gubbio, Siena, Florència, Pàdua, Venècia i Milà. Inscripcions: c/ Santaló 80 i fax 932 022 757.

Pelegrinatges a Lourdes. Del 2 al 5 de juliol i del 6 al 9 d'agost. Organitza «Obra Cultural Mariana» (c/ St. Antoni M. Claret 58-62, 08025-Barna). Secretària Sra. Mercè: tel. 934 565 960.

LLIBRES

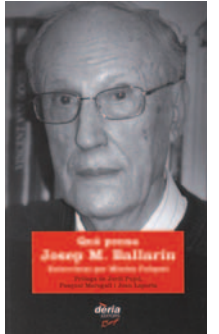
El primer anuncio. El eslabón perdido, por el Dr. Xavier Morlans.

Libro editado por PPC, de 208 páginas, en el que Xavier Morlans (Llinars del Vallès 1949), sacerdote de la diócesis de Barcelona y profesor de Teología Fundamental en la Facultad de Teología de Catalunya, fundamenta y explica el itinerario de la reiniciación cristiana de adultos, a través de la experiencia impulsada por él en varias parroquias de Barcelona, con el nombre de «Tomar a creure» (Volver a creer).

Què pensa Josep M. Ballarín.

Tothom coneix Mn. Ballarín, però potser no tothom sap com pensa sobre molts problemes del present. Llegir aquest llibre és com passar tota una tarda amb aquest sacerdot i sentir-lo parlar de religió, de la vida catalana i també de futbol, esport en el qual demostra ser un notable expert. Entrevistat per la periodista Mònica Fulquet, el llibre fa pensar, a vegades gairebé fa plorar, a causa de la història de la guerra civil que Ballarín va viure en la seva joventut, i ben sovint també fa somriure per les ironies punyents del mossèn. És un llibre de Dèria Editors. Barcelona 2010 (166 pàgines).

PALABRA Y VIDA

Trabajo para todos

El mes de mayo se inicia con un día dedicado al mundo del trabajo. Es la fiesta del trabajo. En la historia de esta jornada hallamos un largo camino de lucha, sufrimiento, esperanza y éxito. La Iglesia, con su doctrina social y con los movimientos obreros, ha colaborado en la transformación social del mundo laboral.

Hoy, con la crisis económica, tenemos en todas partes un problema muy grave que afecta a muchas personas y a muchas familias: el paro. En España son ya más de cuatro millones los parados. Falta en el mundo mucho trabajo. El paro es gravísimo. Juan Pablo II se refirió al paro en muchas ocasiones y siempre con palabras que expresan esta gravedad: «el fenómeno creciente del paro», «la terrible plaga del paro», «el paro que aflige a tantas familias y a tantos jóvenes», «la tragedia del paro que empuja a muchos hombres y a muchas mujeres a la desesperación o a engrosar las filas de los marginados sociales», etc. Y en la encíclica *Laborem exercens* lo calificaba como «la clave contemporánea de toda la cuestión social».

Y no podemos olvidar que el trabajo es un derecho fundamental de la persona humana. Muchos parados que recurren a Cáritas lo primero que piden es trabajo. Muy cierto es que el trabajo dignifica al hombre. Con el trabajo la persona consigue el sustento básico y decoroso para ella y para su familia. A la vez, con el trabajo las personas participamos de algún modo en la obra creadora de Dios. Son muy conocidas aquellas palabras del Creador dirigidas a nuestros padres: «Creced, multiplicaos y dominad la tierra». Este es el significado objetivo del trabajo. También hemos de considerar su significado subjetivo. En este sentido conviene tener siempre presente que el trabajo está en función del hombre y no el hombre en función del trabajo.

A la luz de la dignidad del trabajo y de lo que representa para las personas, aparece con mayor relieve el drama de la persona que no tiene trabajo en nuestra sociedad. Este drama del paro comporta para las personas sin trabajo carencias e inseguridades económicas que podemos traducir en pobreza, y que en muchas ocasiones llega a la miseria y comporta frus-

traciones personales. Podemos afirmar con certeza que el paro es la plaga moderna que destroza vidas y familias.

El paro es ciertamente un problema económico, político y social. Pero también es un problema de orden moral y espiritual porque es síntoma de un desorden moral profundo. Si los principios morales no presiden la actividad económica y la acción social y política, difícilmente se llegará a la solución deseada de la crisis económica y de este problema tan central que afecta a tantas personas y familias.

Se hace necesario hallar respuestas a este drama del paro. Esto comporta una constante participación de las organizaciones obreras y patronales, de las instituciones autonómicas y estatales, y de la sociedad entera. Así mismo es necesaria una verdadera conversión espiritual, ya que el egoísmo dificulta cualquier solución para poner remedio a estos graves problemas de la crisis económica y del paro.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona